

1. szám.
Január 6. 1877.

Megjelenik minden **szombatnapon** másfél iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan. dec. 8 frt, 6 hóra 4 frt, 3 hóra 2 frt. Egyes szám 16 kr.
Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárban. **Kiadó-hivatal:** Pest barátok-tere Athenaeum-épület. **Hirdetések díja:** 5 hasábos nempareille sor 10 kr.

XX. évfolyam.

SERVIANUS! SERVIAMUS?

Volt szép csendes kis országod,
És volt rajta boldog néped;
Hozzá arany szabadságod:
Ez mind nem volt elég néked.
Kicsiny ur; de magad ura
Voltál. Több akartál ienni:
S lettél egy nagy ur szolgálja:
Kis »nép« helyett nagy; de »semmi«
— Servianus! Serviamus?

Volt neked szép termő földed:
Dús kalászbán arany termett, —
S szorgalmatos, munkabíró
Derék férfi tenyerekben. —
Az ekevas »úr«, bár nem nagy:
Kovácsoltál abból fegyvert,
És lettél fegyveres szolga;
A kit a gazdája megvert.
— Servianus! Serviamus?

Volt neked jó fejedelmed:
Béke hive, népbarátja,
A mit kapott, azzal megvolt,
S ha nem kapott, azt se bánta.
Te a boldog fejedelmet
Kikiáltottad királynak;
Megfordított koronával,
Melynek az ágai fáznak.
— Servianus! Serviamus?

Voltunk neked jó szomszédid,
Régi bajban, új örömben
Ellenségé jó barátot
Változtattál olyan könnyen?
Kináltunk neked jó »napot«,
De szived félholdra fáj,
Most aztán se nap, se félhold,
Hanem van egész éjszakád. —
— Servianus! Serviamus?

Hős fiaid, szép leányid,
 Maguk is a föld virági:
 Becsülettel, tisztelettel
 Emlékezett róluk bárki. —
 Sánta béna nyomorékká
 Verted őket; s hogy a sebhely
 Jobban fájjon, »jó barátod«
 Megtetézte gúnynevekkel.
 — Servianus! Serviamus?

Térj magadhoz! Fogd a fegyver
 Boldog végít és csapj szélylyel,
 Kergesd ki a »jó barátid«,
 S békülj ki a »jobb« veszélylyel.
 Egymást védve és megértve
 Lesz belőlünk boldog nemzet,
 Ha széthullunk, minket többé
 Összse még az Isten sem szed.
 — Servianus! Non serviamus!

J. M.

Tallérossy Zebulon levele Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Fiacskam nekem izs megy a Konstantinápolyba. Segít vinyi Abdul Kérim (mit? Abdul Parancsolim!)nak Brennus kardot. Menkü gyerekek. Hamarabb bevesznek Konstantinápolyt, mint a muszka. Ha szultán meglát fiamat, mikor az öszeüti előte sarkantus csizmáját, is elmongya neki török felköszöntist: csokjasa! nem hiszem, hogy minyart neki nem adja felesigül egyik leányat. Mash Allah! Akor török menyem lesz. — Nesze Thaisz! Ha nem engedted, hogy magyar fiatalság agya faklyas zenit töröknek: most fogja anyi török faklyastörökmuzsikát magyar fiatalsagnak. (Csak haza ne hozanak belüle.) De spasz apart: ne gondoljon kedves barátom uram, hogy csupan kardot elvinyi kultünk fiatalokat Konstantinápolyba, hiszen aztat elküldhetünk volna djuniszi djözönek per Post gegen Nachnahme izs; hanem csinyalunk most nagyon okozs dolgot. — Megtutunk kizalat, hogy szultán töri nagy Staatsstreichon a fejít. Constitutiot mar ata Törökorszagnak is azal elensigeit nagyon megkonfundalta. Most mig azal szandikozik meglepnyí Európát, hogy egisz török nipel együtt keresztinyi lesz. Mi volna csuda? Ha lehete mienk Vajkbul eczerre Szent Istvany: miirt ne lehetne Abdul Hamidbul egy szip regelen Szent Janos kiraly! Akor marad aztan eczere tatva muszka diplomatanak a szaja. Ere tesik talalnyí kadencziat! Micsoda jogen

megtamadnyí akarhatya töbet valaki »keresztiny törököt?«

Ez pedig mar fait accompli. Ezirt kötötek olyan hirtelen fegyverszünetet. Most csag azon egymás elen intriguálnak mig diplomatak, hogy micsoda confessoria attirjen szultan cum gentibus? Görögrül szo sincs. Semi goszpodi pomiluj! Olasz, meg francia akarja, hogy legyen papista. Burkus követeli, hogy legyen lutheranus. Anglus biztatja, hogy legyen kalvinista. Most Tisza Kalman azal bizta meg ifju küldötsiget, hogy besziljenek ra szultant, hogy anglusnak fogagya szot; hiszen kalvinista legközeleb al törökhöz, hiszi praedestinationot ez izs, az izs; hiszi, hogy a paradicsomban nem kel adot fizetnyí ez izs, az izs; muszkanak festi az ördögöt ez izs, az izs, is van neki tornya hegyin kakas, a ki symboluma sok felesigüsignek. Kedves barátom uram, ha az succedal, akor nem hiaba jarta fiacskam Konstantinápolyi legatio-ba! Törökország, mint egy uj superintendencia! Nagyszerü idea.

No hanem aztan akor nem tudom, hogyan beszilem fiacskamal, ha haza jön? Hisz az lesz akor nagy ember, hogy engemet csak per »te gyerek!« fogja szolítani. Ó lesz az én apám, s nekem kel ü tüle elkirezkenyí, ha akarom menyí kavehazba

Gondolom ki valamit. Én meg az alat csatlakozok monstre deputatiohoz, ki megy Turino Collegnoba. Tyhü! ha makaroni-

evő meglátja ilyen haromszáz magyart kardal oldalon berukkolnyi olasz oldalon úgy megijedi magát, hogy ezere mobilizál. Azt gondolja, Attila gyűn Aquileját ostromolni. S ha azután nekünknek meg succedálna rabeszilnyi az öreget, hogy gyűjön haza, s vegye azt elnöksiget »független szabadelvű» partban, akkor az

revanzs volna a török szultán kalvinistava titeliért s batran ölelhetnim atyai keblekre fiui sarjadikomát. S mi volna mind ezekben lehetetlen?

alazatos szolgálja

J. Z.

MIÓTA BUDÁBÓL PEST LETT.

— Michel Krautschneider stadtrepresentánsnak, Kipfelhauser barátjának, elégiája a városi közgyűlésen. —

(A budapesti tisztviselők együletében felolvasta Solymosi.)

Ne legyenek én a Krautschneider Michel,
(Ki kész, ha a közügyért tenni kell.)
Forduljon ki házam a tövéből,
(Bár még a nagy árvíz előtt épült.)
Ha nem igaz, hogy mióta Buda
Pesttel egy rossz kalap alá juta,
Azaz mióta Budából Pest lett:
Régi bájból egész kifeslett!

Himmelherrgot! hát ez a regirung
Csak azért van, hogy leszedje zsirunk?
Hát a históriát sem tanulta?
Ujság előtte e város multja?
Multunk iránt nincs semmi respekttel,
Hogy *minket* olvasztni be nem restel?
Hiszen még Pest meg se volt *oda lent*,
S *itt* már diszlett a Henczimonument!
Sőt oly régi e város, hogy midőn
A vizözön lecsorgott rémitőn
— Ha szentírás Mózes bibliája —
Itt állott meg a »*Nőé bárkája!*«

S mit nyert Buda, hogy *beolvasztották*,
Mint fehérbőrüt a hontentották?
Itt volt nekünk a polytechnikum,
A hegy tetején, ritka unikum;
Jártak sör- és kávéházinkba sok
Tudomány szomjazó technikusok.
Köztük ha egy mérnök-indzseller lett:
Nőül is vett egy budai szépet.
Most már innen elrablá egyetlen
Kincsünket is ez a Pest, kegyetlen.
S hozott nyakunkra — a szégyen éget! —
Hozott bünyenyítő törvényiséket! . .

Hát rebell vagyunk mi? defraudátor?
Vagy jurát? — kérdezni vagyok bátor! —
Hogy nekünk csak *bünyenyítő* jutott,
S ide hoznak át minden hunczutot,
— A mi ugyse férne el már Pesten, —
Hogy a világ mi rajtunk nevesse?!
S még nevezik eztet »*Fortunának!*«
Hogy kedvem voln' menni a Dunának!
No, nagy szerencse ez a Fortuna,
Van ott kinpad, deres száz tortura;
Most próbálják Herr von Mileticsen,
Hogy egy államtitkot kinyeritsen.
Persze, ha majd ránk üt a muszka-had,
S Herr von Miletics lesz megint szabad:
Mint szerb császár, méltó bosszujában
Majd felemészt mindent ős Budában!!

Bezzeg, demolirozná Pest a *várt*,
De nem huzna helyére *bülevárt!*
A mi országunk is hozzá járult:
Még is csak Pesté lesz a sugárut!
Bankot, börszét halász tölünk mind el,
Pedig nálunk nem volt krach, se svindel;
Ferencz-józsefvárosi takaré-
Pénztár bizony meg nem Budán bukék!
Mi csak anynyi kis kedvezményt kértünk:
(Persze azt se tette meg Pest értünk.)
Hogy a rudas fürdőt, — bár nem övé, —
Szerelje föl *tengeri-fürdővé!*

Az országgyűlés is neki kedvez,
Minket meg se kérd; mit szólunk ehhez? —
Pest-Zimonyi vasutvonalt érte
A Dunának *balpartjára* mérte

(S nem) *jobbra*, a miniszter Simonyi,
S a vasut nem lett Buda-Zimonyi.
Igaz, fekszik Zimony is *bal* parton:
De fő a *méltányosság*, azt tartom.

Aztán Pestnek van már *három* hidja:
Lánczhidja, Vasutihidja, Margitja,
A mely hozzá ős Budát lekös:e:
De Budán még nem épült hid egy se!

A Vártól elvéve a vár-jelleg,
S nem osztják ki a sok bástya-telket!
Még azt se tisztelik, a Blokszberget,
Hol éjjel boszorkányok sepernek;
S mindeddig fényes kopasz fensikjét
Csúf borzasra rútol befásítják.
Jó, hogy meghagyták a *citadellát*
Tetejében, honnan Pestre ellát,
S látja mint tánczolnak a *redutban*,
Míg egy ágyu közéjük nem pukkan
Mérgiben, hogy bár mi ránk is anynyi
Adót szoktak, mint Pestre, kiszabni:
Nekünk mégsem épült ám redutunk,
Tánczolunk »Fácánban«, a hogy tudunk.
Sajnos, hogy egyként húzzuk az igát,
S csak neki épült Soroksári gát
Hogy sok büneért e modern Bábelt
Majd az árviz ne borítaná el.
Bezzeg, azt nem bánja ha ránk árad,
És kiönti mint ürgét a *várat!* —
Hogy nyissák meg azt a Soroksári-
Gátat: mind hiába kiabálni! . . .

Egy helyt álitunk régidöktül olta,
Mint ős méltóságunk parancsolta.
Maradt minden rend, szokás, intézmény,
Mint volt *Buda* ősapánknak éltén.
De az a Pest, az a Pest, az a Pest
Torony iránt csak vágat egyenest,
Csak előre, — s mi futunk nyomdokán. —
Oda nyugalmunk! Nem birjuk soká!

Eddig volt a várban egy nagy ódon
Városházunk; melyet zsebrák módon
Egyszerre csak alólunk kipiszkált,
S iskolává tett az új magisztrát!

Városházat! iskolává! Skandál!
Hát szamarabb vagyok én fiamnál,
Mert én jártam csak a városházra,
O pedig fog járni iskolába?

Ezelőtt élveztünk *szabadságot!*
— Szabad volt és nyílt az Ördög árok . . .
Derék viz, hogy nem csak zápor levit,
Hanem házakat is szépen levit,
S folyt hegynek is, nemcsak a Dunába;
S most beboltoztatja a sok kába!
Még zápor és árviz nem is elég,
Uj csapás is jön ránk: *vízvezeték!*
Zápor felyükről, árviz oldalrul
Jön majd a vízvezeték alulról:
Hogy kipattant csövei elontsák
Pinczéinket. No szép közbiztonság!

S hova lett a város régi csende?
Valami svihák azt is elcsente.
Eddig lefeküdt a józan polgár
S aludt magának 7 óraker már.
Odakin sötét volt mint a korom,
Nem vitt senkit az ördög a soron.
Sötét volt, mert isten az ő éjét
Azért adta, hogy legyen sötétség.
De most vége! Lesz már utczalámpás,
Hogy orrára ne bukják a csámpás,
Csendzavaró, korhely, csirkefogó,
Jámbor spisznek szemét is kilopó.
Lesz már *gáz!* — kimondani se merem —
Pestről liferálják propelleren.

Hát a sok reform, ujjítás — ujjéh!
A mi régi, abba ördög bujjék!
Mi haszna, hogy vagyunk nagy borászok,
Ha oly erővel se bir az ászok,
Hogy mint hajdan, követül köztisztelt
Vinczellért válasznánk, ne minisztert! — —

Az ember, ha hazúl kimegy reggel:
Hazatérve a házára sem lel,
Mert mig odajárt — miliom gránát! —
Elmagyarizálták az utczáját.
Reggel »*Schul-Gasse*« volt, — este »*Toldy*« ...
S a magyarizmus mindent így tol ki!

Zöldbe-ránduló ma a *Schwabenberg*
 Helyett a *Széchenyi hegyen* hemperg;
 Ki *Adelsbergerrel* tölté begyit:
 Iszik az most csupádon *sashegyit*.
 Nem existál többé az *Auinkli*:
Zugligetbe rándul ki mindenki,
 Tartok tőle, ha soká így megyen,
 Csak a *Saukopf* marad meg énnekem.

Oh jémini! magyarok az utczák,
 Az adót nem német iven huzzák,
 S oh véh! a közgyűlésen magyarul
 Muszáj hogy beszéljen a házi ur!

Donnerwetterparupli! így a nyárs-
 Polgár számára nics itt maradás!
 Hisz ez nem Bach és Schmerling *Ófene*,
 De *Bakonyerwald*, rugja a fecske!
 Ha így haladunk hátrafelé, még
 Megérjük itt honvédek emlékét;
 És a dicső Henczi monumentet,
 — Ki bennünket egykor úgy megmentet
 A civilisációnak — veszik,
 Felborítják, s patkó szegnek verik.

DON PEDRÓ.

Abdul Kérim kardjára.

Selam alejkum! — béke veled, Abdul,
 Győztes csatákon vívott béke.
 O is veled lesz: hold-sarlón tündöklő
 Védasszonyunk, kardodnak éke.
 És hőseink, Rákóczi, Zrínyi, Bethlen
 E karddal mellette d vívnak kegyetlen!

A nagy Szolejmán támadjon föl benned,
 Ki noltan is lelke sergének,
 S győzelme visz: — de együtt küzdjenek, kik
 Akkor egymás ellen küzdének!
 A két kard, a mely hajdan egymást vágta:
 E kardban együtt sujtson a világra!

Karunk ha még megkötve is: vedd kardunk,
 A szívünk terhe legyen könnyebb.
 Vágd a helótát, vágd a gyáva sclávot,
 Vágd a rád omló renyhe szörnyet!
 Hogy Európa, mely elhagy vést-kerülön:
 Győzelmedet köszöntni kényszerüljön!

D. P.

Irodalmi kacszározás.

* Már Pulszky is idegen tollakkal ékeskedik.
 Hermann Ottó dicséri a Fővárosi kávéházában.

= A Kisfaludy-congregugatió Gr g s tagságra
 proponálja A g i t. Character: mokányberczii kalen-
 dáriumok, »Püff neki a tisztességnek!« czimű aest-
 hetikai tanulmányok, előre kész méltóság- és illem-
 teljes »Nyilatkozatok« stricinikusán fenyegető-
 zendő urfiak parancsára.

*

* Szelidney figyelmezteti a tagokat, hogy sies-
 senek Ágit még az idén beválasztani, mert jövőre
 már az Akadémia lesz hivatta jordan és más val-
 lásu kalendáriumiért tudós társasági tagja tenni a
 természettudományi szakosztályban, mit jeles csil-
 lagaszt.

*

† Illyés . . . prenumeránst les. A derék haza-
 fias Bálint versei megjelentek. O nem költeménye-
 ket ir, hanem költeményeket.

*

A 100 aranyos Deák-ódában,

Szász Gerő fejét teszük egy fületlen pitykére, hogy benne
 lesz ez a csin-rim:

Hullj, hullj le fátyol, kelj Dicső Ferencz,
 A ki egünkre új Prométheüszként
 Világosító napot szerzendsz,
 S Phaétonként lovaglász a nap üszkén.

Ultimatissimum.

— A portának. —

Nekünk nem alkotmány kell, hanem rombolvány.
 A keleti kérdés megoldása az Éjszaka. Habeas
 bellum!

Szibiroff,
 diplomatikus diplomata.

Fővárosi építészet.

ERKÖLCSI BIZONYÍTVÁNY.

Ezzel hivatalosan bizonyíttatik, hogy Omló Kozák építés
 a fővárossal és az államkincstárral mint építés hosszabb ideig
 volt szerződéses viszonyban, de különben erkölcsi magaviselete
 ellen mi kifogás sem merült fel. Kelt stb.

A fővárosi főkapitányság.

EU-RÓPAI CIRCUS.

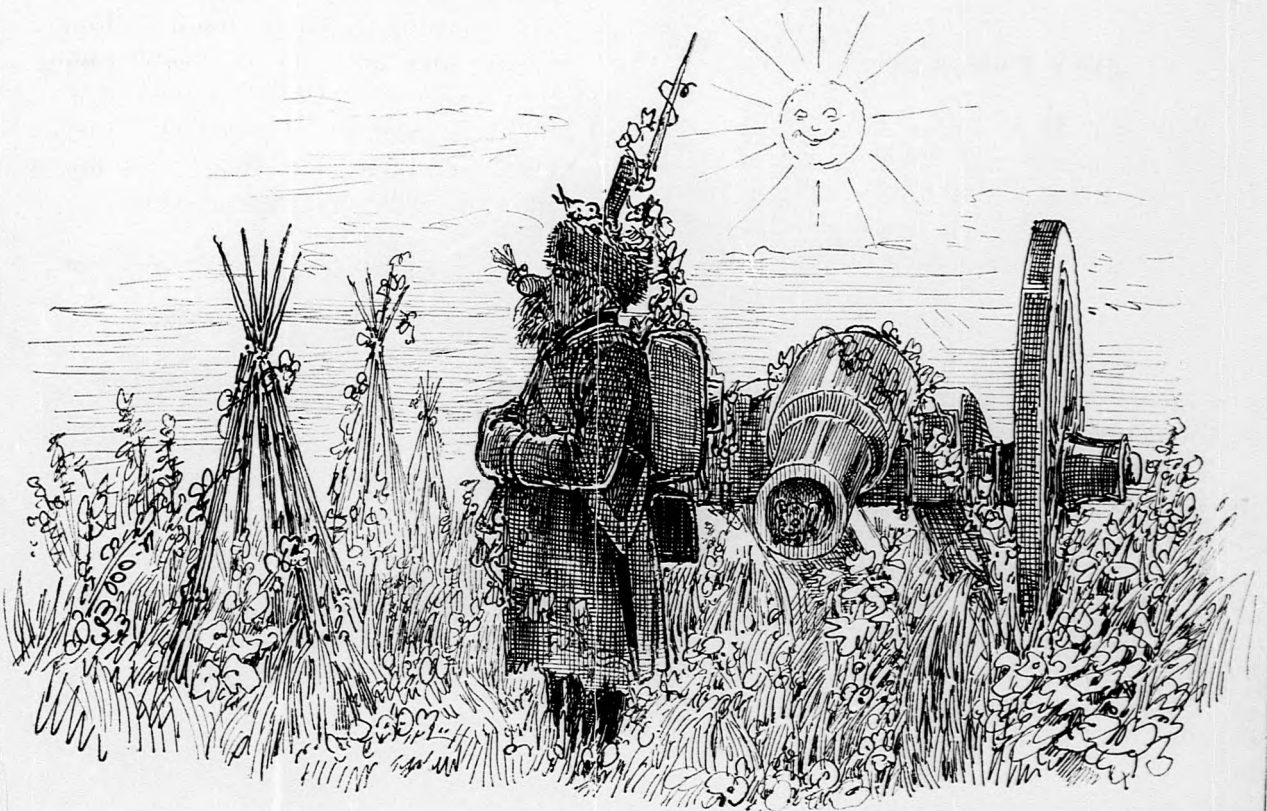

A felvonás közöket a társaság kitünő bohócjai fogják kitölteni elmés tréfáikkal.

TÉLI TÁJKÉP A HARCZTÉRRŐL.

NYÁRI TÁJKÉP A HARCZTÉRRŐL.

KRÓNIKÁS ADOMÁK.

Nagyszerűség a kicsinyekben.

Mikor Liszt Ferencz az »Erzsébet oratorium« művét készítette, magyar zene motívumokat ohajtott felvenni bele, s e végett felkérte Reményit, hogy hegedüljön el neki mindenféle magyar népdalokat. Egy a sok közül végre megtetszett a maestronak. »No ez megkapó melodia!« S mingyárt a zongorához ült s az egyszerű népdal alapjából egész nagyszerű zenei alhambrát épített, s csakugyan az képezi a remek oratoriumnak egyik legszebb részét.

»Apropos! kérdezé végül a maestro; szeretném tudni, mi volt a szövege ennek a dalnak?«

»Ennek bizony az a szövege, felelt rá Reményi, hogy »Nem ettem én ma egyebet, fekete retket, kenyeret.«

»No! ez is jó volt a szegény Erzsébetnek!« felelt rá megnyugtatta a nagy zeneköltő.

Deák Ferencz adoma.

Boldogult Deák Ferencz a buziási szép parkban találkozott egy fiatal emberrel, a ki akkor még megyei tisztviselő volt s a kinek német eredetű leány neje az öreg urnak azért tetszett, mert tökéletesen megtanulta a magyar nyelvet.

Az öreg ur sétaközben a fiatal emberhez fordul s tréfásan kérdi, hogy tősgyökeres magyar ember léte-e mint tudott elvenni egy stocknémet lányt.

— Hát kedves uram bátyám, nagyon utálok a fajtáját; s azt gondoltam, hogy ha egyet elveszek belőle: azzal is kevesebb lesz a német.

Az öreg ur egy darabig nem szólt, hanem aztán így fordult a fiatal emberhez:

— »Te Ferkó, nem is vagy te olyan bolond, mint a milyennek teszed magadat. De ha már mégis csakugyan bolond vagy, hát azt kívánom, hogy teljesedjék be rajtad a magyar közmondás: egy bolond százat csinál.

— Szabad kérdeni uram bátyám, hogy miként érti ezt? — kérdi a mi emberünk az öreg urat.

— Ne kérdjed, hanem csináld! fejezé be Deák a discursust.

A hátultöltők.

Azt tudva, hogy a Maros monitornak az ágyuja hátrafelé lőtte el magát, már most egészen igazoltnak látszik ez a következő választási adoma.

Mikor W. képviselő választása volt, a színhelyre katonaságot állítottak fel sorrendbe, s annak a háta mögé helyezték el W. választóit; jámbor, békeszerető tót hazafiakat.

Egyszer valami istentelen bárányszőrbe öltözött farkas a tulsó pártból oda furakodik közéjük, mintha hozzájuk tartoznék. Kis idő múlva el kezd feszengeni, hogy ő itt nem jól érzi magát.

»Mi baj?«

»Hát az a baj, hogy ezeknek a katonáknak, a kik itt előttünk állnak, hátul töltőpuskák vannak. Már most ha az ellenfél valami verekedést kezd: ezek kilövik a puskáikat, a puska mind hátrafelé sül el, s minket lő meg!«

Nem is maradtak azok ottan! — S ime a tapasztalás bizonyítja, hogy igazuk volt.

Absentius elegiája.

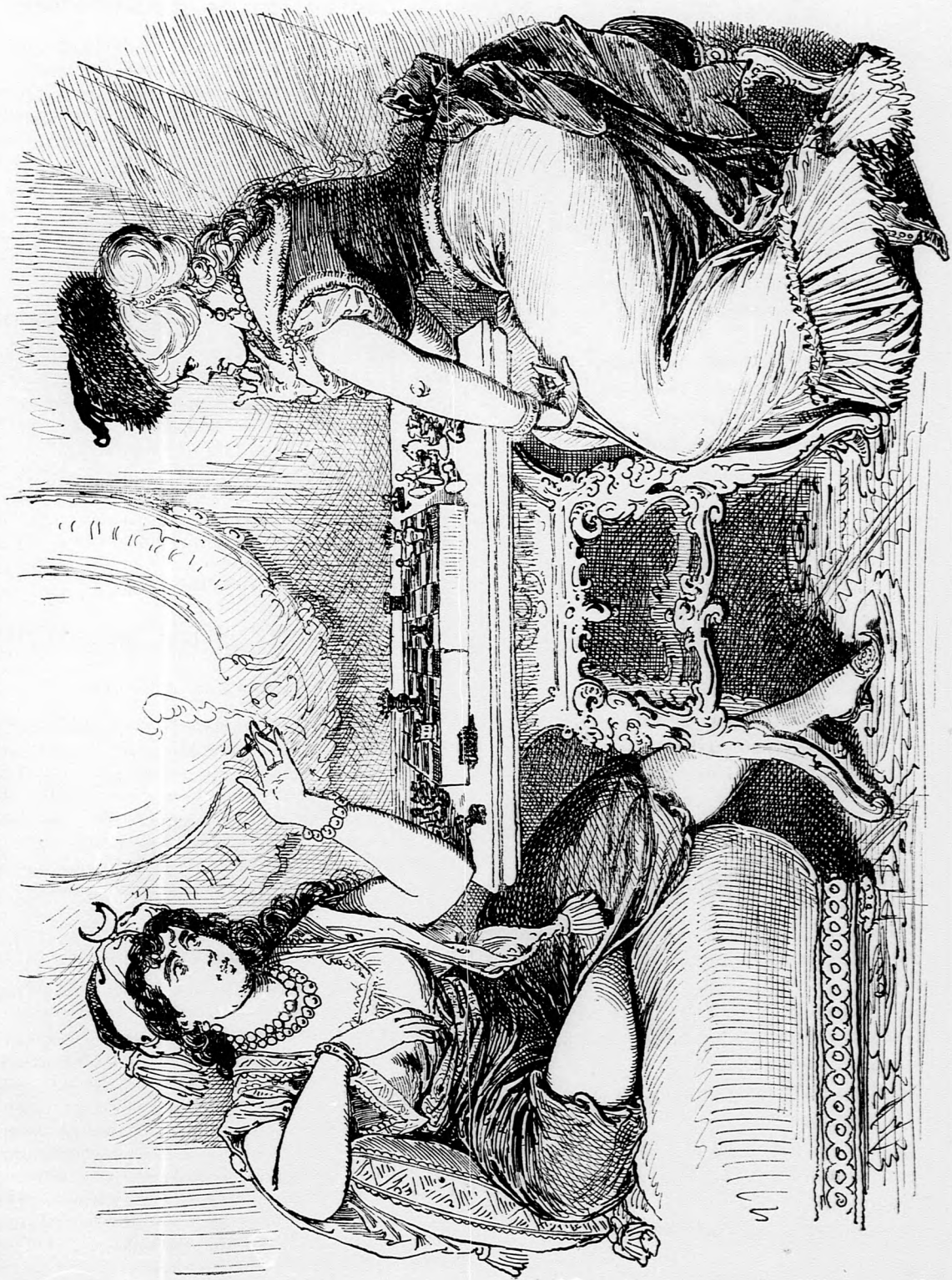
— Az egyetemen. —

Franzesconi, Francesconi,
Könnyü néked mosolyogni.
Husz perczre felfüggesztettek —
Aztán nyugta lett lelkednek.

Hej velem csuf professzorok,
Kegyetlenebbül bántatok!
Szorgalmamért *majd egy évre*
Lettem rutul *felfüggesztve!* —

Ernyei.

A NEHEZ SAKKPARTIE.

—Ez a mi partink, úgy látszik, hogy „remis“ lesz.

P O E M A K.

Lányka, fejtsd meg . . .

*Lányka, fejtsd meg, arra kérlek,
— Nem tudom megfejteni —
Homman a tűz kék szemedben,
Mely szívem ugy égeti? . .*

*Lányka, fejtsd meg, arra kérlek,
— Nem tudom megfejteni —
Csókod engem hogy mikép tud
Oly erősen vonzani? . .*

*Lányka, fejtsd meg még az egyet,
— Nem tom ennek is okát —
Barna hajad az esőben . . .
Mért mene vörösbe át? . . .*

Messze, messze . . .

*Messze, messze, más hazába
Költözék a vig madársereg,
És az erdő elhagyatra,
Senki most már nem keresi meg.*

*Más részébe költözék el
Pénzem is e vig dalos sereg,
És a pénztelen barátot,
Csoda . . . senki se keresi meg . .*

Kópé.

Hány gombóc?

— Mond meg nekem fiam, kérdi B. P. püspök a muzsáfit: egy gombóc meg egy gombóc hány gombóc?

— 2 gombóc

— 2 gombóc meg 2 gombóc mennyi?

— 4 gombóc.

— Jól, fiam. Hát 4 gombóc meg 4 gombóc?

— 8 gombóc

— Ejnye fiam, már látom te derék ember vagy, hanem azt mondd most meg, hogy 8 gombóc meg 8 gombóc mennyi?

— Az már egy tállal van kérem alásson.

Betegség és gyógyszer.

Fess fiatal ember volt dr. Dongó, a ki épen oly sikerrel gyógyította felebarátait, mint a milyen szerencsés eredménnyel udvarolgotott felebarát-nőinek. Átalában bonvivant ember volt, magyarán: nagy lump. Egy jóakaró nagybátyja nagyon unszolta, hogy házasodjék meg, mert ez az egyetlen mód rendes életre térni. Beláthatod öcsém, hogy számodra nincs más orvosság.

— Igaza van Pista bácsi, — replikáz a fiatal doctor, — de ez a medicina pejor morbo.

A legkényelmesebb mód az utiköltség megtakarítására!

»Ki a csatában elesik, otthon támad fel!« papjának ezen szép hangzásu szavai által lelkesítve, indul a muszka önkénytes Szerbiába, babérokot aratandó. — Álmodozásai közepett azonban elfelejti, hogy ingyen a vasut senkit se visz, s bár vonakodik, 20 rubelt kell fizetnie. »Se baj, gondolá, kijátszom e gazembereket; vitézül harczolva esem el a szent ügyért, feltámadok otthon, s így a visszautazási husz rubelt megtakarítottam! Eljen Szerbia!«

AZ „ÜSTÖKÖS“ EREDETI OKMÁNYTÁRA.

Ujévi vezérezikk az E—rből.

. . . És ha belépsz a szentelt berekbe: megzendül körülted a néma lomb, s megéled a holt sziklaság. Az Urnak lelkét ismét közelebb érzed magadhoz. Áldott legyen neve! még bizhatunk. A korszakok nagy eszméi, nagy szenvedései bételjesedve zajlanak el szemeid előtt, zúgó jelen gyanánt. Jézus megdőnti Jupitert; Józsuát megdőnti Galilei, szent Pétert Voltair, Caesárt Brutus. (Csernátonit pedig Palásti.) Ezt tanítja ama szent berekben a zengő lomb, az élő sziklaság. (Bom — basta!)

SZERKESZTŐI SUBROSA.

— Markos adomai jók, közölgetjük. — Zord Vitéz, Nagyön hordószagu. Mért nem Bor Vitéz név alatt ír? — M. K. Heves. A postai tréfák egy része jó. Szívesen jövőre is. — X. y. Adsza nesze. Kötve higgy a komának. — H. K. Karawukova. Az intőlevél, hogy természettudós Cs. S. hagyjon békét természettudós H.-nak, mert az napernyővel adhomineméz: nem közölni való. Hanem megírva ügyesen van. — Balogh. A »második házasság« képtelenség: t. i. a hogy e karczolat előadja. Apróságai közt van jó. — Pozsony, B. Az első vers végén a fordulat csattanós. Előre! Metamorphosis még ros. Annál előbbre! — Felsülés. Nem oly sikerült, mint a multkori. Abból a sütetből várunk. — Kemencs Üm! — T. külmunkatársaink, a kik az »üstököst« jövőben is látni akarják, adjanak magukról életjelt, hogy tudhasuk »léteznek« e még, vagy már occupálta az orosz?

Utazás Törökországba.

Etcetera . . . escithera.

— Tisztelt asszonyság — mondok a háziaszszonyhoz, a ki az enyim; — bucsuzni jöttem, mert megyek Törökországba a conferentiára.

— Hát csak tessék, isten hírével.

— Tisztelt asszonyság, — mondok ismét meg nem szünve; — volna nekem egy kis kérésem. Ugyanis, nem volna e szives megengedni, hogy magammal vigyem egyik »pantofli«-ját is. Nézze, tisztelt asszonyság, én a B o s p o r u s o n néhány barátommal pár kéjkirándulást szeretnék tenni, holott is az épen idézett pantofli igen jól felhasználhatók — c s o l n a k n a k.

E szavak után egyszerre csak az utcán találtam magam. Ekkor hirtelen leoldám fantasiámról a szárnyakat, aztán vállamra erősítém s a következő szempillantásban az indóház udvarára szárnyaltam le.

— Billetör ur, jegyet kérek! — mondok egész mohósággal.

— Itt van, Uram!

— Még egyet! Mert k e t t ő z ö t t gyorsasággal kell utaznom! — Aztán a kupéba rohantam.

— Tessék, Uram, az én helyemre ülni! — szólt egy épen kiszálló uraság.

— Köszönöm, köszönöm; de sokkal inkább sietek, semhogy le ü l n i időm volna; — mondok a kupéból...

— Konduktör ur, füttyenthet már! Mehetünk!... mondtam.

— Még egy félórát kell várnunk, Uram; addig nem indulhatunk — vélte a konduktör ur.

— Ah, mit?! Azon könnyü segíteni! — mondok, s elővévén órámat annak mutatóját egy félórával előbbre vittem. Ily módon egy szempillantás alatt letölt a félóra s a vonat megindult. Ezen időnyerés által azon helyzetbe jutottam, hogy minden risico nélkül leülhettem. Első dolgom volt körülnézni. A kupében, mennyire szemüvegemtől kivehetém, még két asszonyság volt velem együtt. A két asszonyság végtelen sokat csevegett.

— Tisztelt asszonyságok! — kezdém én is — önök nem szeretik a szivar füstöt . . . nemde?

— Ah, ki nem állhatjuk! — mondták egyszerre.

— Na, lássák, kérem szépen, én ezt előre gon-

doltam, — mondtam udvarias fejbólintással szivarra gyujtva.

. . . Kevés-vártatva mondok aztán ismét:

— Tisztelt asszonyságok! — önöknek alkalmatlan lesz, ha az ablakot kinyitom, nemde? . . .

— No, csak az volna még hátra! — szólt a két asszonyság mindenfelől.

— Tudtam, tudtam! . . . mondok hamiskás mosolylyal kinyitva az ablakot.

— Neveletlen! — mondta egyszerre két hang.

— Ak, ezek már szídják egymást! — mondtam magamban mélyen hallgatva. Aztán jött egy állomás. Azután még több. Vonatunk mindezen állomásokon gyorsan vágatott keresztül. Romániába érve feltűnik az idegen előtt azon nemzeti szokás, hogy a rohanó vonatot az indóházaknál különösen e végre dressirozott kutyák által csipetik meg s kényszerítik helytállásra. Máskülönbén Románia nagyon szívemhez szólt. Románia egy — idyll és pedig a legszebb idyll mindazok között, melyek vasuthálózattal bírnak és a melyeken én valaha átutaztam. A hóborította jeges mezőkön vigan legelt most is a juhnyáj, s a légben csicseregve repdelt az elköltözött fecske. A pásztor melán fuja tilinkóját, s a tilinkóban úgy sirt a búbanatos nőta, hogy könnyecskéit időnként lefolyni láttam a tilinkó alsó végén.

Bukarestben tudtul adták, hogy a külügy-miniszter velem találkozni akar. Ablakomból láttam is egy ember-csoportot, mely szobám felé tartott. Köztük volt egy elég jó módunak látszó oláhférfit, kit a többiek folytonos biztatás, tuszkolás által toltak magok előtt. És végre csakugyan rászánta magát. Kalapját, pipáját letette szépen a tornácra s aztán kihuzta lassan csizmaszárából az »i r á s t«. Bátorralan, szégyenlős arczczal lépett be hozzám.

— Nagyságos reporter ur, — kezdé — én a román külügy-miniszter vagyok, mint olyat engem azért küldtek ide, hogy megtudjam, mit tartanak Magyarországon az én minapi beszédemről. A napra épen, engedelmet instállok, nem emlékszem egészen.

— Mit tartanak?! Hát semmit, öreg! — mondok ő excellentiájának megnyugtatólag.

— No, ugyan jó, instálom! — monda ő. Hát már megyek is . . . Instállom csak bent maradni, és ne fárassza magát azzal, hogy kikitérjen; — hebegé ő excellentiája továbbá.

— Hiszen nem is akarom, ne féljen, — mon-
dám neki

Konstantinápolyba érve a várost nagy izga-
lomban találtam. Minden ember talpon volt, kivéve
a diplomatákat, kik éppen ülést tartottak. Később
Ignatiefhez siettem. Megdöngtettem a kaput, melyre
az udvariasan nyílt föl. Én levetkeztem és úgy fű-
rödtem és usztam a boldogságban, hogy a rettegett
diplomatával conferálhatok.

Hogy beléptem, Ignatief éppen egy nagy kö-
vön ült.

— Excellentias uram! — mondom, e kö nemde
azon kö, melyet excellentiad közelebről akar
Europa szívére fektetni? — Ö excja kissé gorombán
lép et t föl, a mennyiben kezével nekem ajtót mu-
mutatott.

— Hohó! Excellentias uram! mondom én, —
Nur langsam! — ezt mondja nálunk az oláh!
Aztán ne tessék azt hinni, hogy én holmi közönsé-
ges »Radezky« gözös, vagy »Maros« monitor
vagyok, kivel csak amugy paczkázhatni! Értette
kend?! — s azzal rácsaptam öklömmel az asztalra.
E csapásra megrendült a Bosporus s főlhányt
hulláma meszsze elboritá a partot. Azonban, hogy
ne mondják hogy nagyitok, hát bevallom, hogy
mindez nem a valódi Bosporus sal történt, ha-
nem azzal, mely az ö excja asztalán lévő térképre
volt festve. Ignatief ur pedig most megszeppent,
aztán mosolygott, hajtogatta magát s hivatalos de-
mentit adott ki.

— Így, így kell bánni vele! — mondám egy
szót se szólva.

— Tisztelt uram, méltóztassék helyet foglalni!
— szólott aztán ö felém fordulva; s egy székre mu-
tatott.

— Köszönöm, köszönöm a széket — mondom,
— de több hajlandóságot érzek a diván iránt.
S kényelmesen helyeztem el magam a pompás
divánon.

— Ah, az nem megy, hogy ön egyedül occu-
pálja a divánt, mond ö excja s nyomban elfog-
lalta a másik felét. Ez »osztzkodás« után ö
excja nagy kedvet mutatott a hallgatáshoz. Ennél-

fogva beszélgetést kezdtem. Minthogy az asztalon
épen egy szalma-szál hevert, szólék:

— Excellentias Uram! e szalmaszál a confe-
rentiáról került ide, hol, mint mondják, sok üres
szalma lön csépeive . . . nemde?

— Nem; mondá ö excja; e szalmaszál azon
utó só szalmaszál, melyhez az elnyomott
szláv nemzet utolsó kétségbeesésében kapkodni
kénytelen — . . . E perczben hangos lönyerítés
hangzott ki az istalóból. Tehát mondom:

— E hang nem azon nemes állatt hangja e,
melyen excellentiad oly igen szeretett lo v a g o l n i ?
Érttem az »Occupatio«-t.

— Oh, nem, Uram, — mond ünnepelesen ö
excja —, mert e hang az elnyomott szláv nemzet
jajkiáltása.

— Excellentias Uram, mondja meg csak nekem,
— szólók ismét — miért sepernek önök mindunta-
lan a más kapuja előtt, holott szerény véleményem
szerint éppen önök a — megseprűzni való k?

— Igen, igen! . . . tudom, hogy önök törökba-
rátok.

— Bocsánat — mondom; de Csernajejj
vagyok megjegyezni, hogy ez szemtelen hazugság.
— Nálunk, Budapesten, végtelen sok a »kozák«.

— Ugy?! Akkor hát éljenek a derék buda-
pesti kozákok! — kiáltott ö excja.

— Májnetwégen! — mondom deákul, mely
nyelvet ö excja kitünően tud nem érteni, és a mely
nyelvet egyszersmind nagy előszeretettel is nem
beszél.

— Excellentias Uram, mondom; én ki nem
állom önnél tovább. Jelenleg nem alkalmatlanko-
dom hát többé, de föntartom arra a jogot magam-
nak későbbre. Tehát alászzolgája!

— Alázatos szolgája vagyok! mondá ö excja s
aztán hozzá tette: látogasson még meg úgy hébe-
hóba!

— Ah, még e hóba! mondám s távoztam.

Azonban, hogy a török lakosság észre ne
vegye, hogy én Ignatiefnél voltam: hát diplo ma-
tiai uton tértem haza »Hotel«-embe.

Dr. Confidentius.